

Člověk – zachránce zvířete, zvíře – zachránce člověka

Nebyl to zrovna pěkný den. Od rána přšelo. Co jiného se dalo od měsíce jako je listopad očekávat. Ne příliš mnoho lidí se dobrovolně vypravilo ven. Každý si raději sedl do vyhřátého křesla, přehodil přes sebe deku a pustil si televizi. Do této sorty lidí patřil i pan Novák. Postarší pán, jehož zábavou byly ranní nákupy v Albertu a sledování detektivních seriálů. Čtení novin ani knih ho už moc nebavilo, protože na ta miniaturní písmenka skoro neviděl a co chvíli někde založil brýle. Mezi záliby pana Nováka patřilo také pomlouvání sousedů po telefonu své dceři, která se vdala do Ameriky a pravidelně otci volala. Svá dvě malá vnoučata viděl jen párkrát do roka. Syn pana Nováka žil sice v nedalekém městě, ale kvůli práci na svého otce neměl mnoho času. A žena pana Nováka opustila již před lety, takže jen co je pravda, jeho život příliš zábavný nebyl.

Když zpravodajka na ČT jedničce zahlásila, že v nejbližších hodinách ani dnech se nedá zlepšení počasí očekávat, vypnul pan Novák televizi a rozhodl se, že jedna hodina po poledni je pravý čas na šlofíka, aby byl v noci čilý a mohl sledovat opakování televizních pořadů z archivu. Lehl si do postele a okamžitě zablábl.

Z nedlouhého spánku ho probral jakýsi rámus na dvoře. Zprvu ho napadlo, že je to zloděj, který mu chce ukrást kolo, ale ihned tuto možnost vzhledem ke stáří a technickému stavu svého jízdniho kola zavrhl a pokusil se opět usnout. Rámus na dvoře ho ale vyrušil znovu. Neochotně se zvedl a ozbrojený berlí si to namířil ke dveřím. Když ale otevřel dveře, zjistil, že onen narušitel klidu se na něj ani jeho majetek zaútočit nechystá. Bylo to totiž malé štěně, které se rozhodlo ubytovat v závětrí popelnice pana Nováka. Pan Novák štěně našťvaně vyhnal ze svého pozemku a odebral se zpět do svého obydlí. Měl v plánu pokusit se znovu usnout, ale než si stihl lehnout, vyrušily ho totožný rámus. Rozzlobeně vyšel ven pevně rozhodnutý to otravné štěně odvést někam daleko od svého domu, aby nenašlo cestu zpátky a aby měl konečně zase svůj obvyklý klid. Když ale uviděl zimou roztřesené štěně, které se bojácně krčilo za popelnicí, něco se ve starém opuštěném muži hnulo. Vzpomněl si, že jako malý kluk měl taky psa. Byl o dost větší, nikdy se netřásl strachy a taky nesmrđěl, ale ve spoustě ohledů se tomuto zmoklému a špinavému pejskovi podobal. Pan Novák se rozhodl, že by bylo dost kruté vyhnat to bezbranné zvíře neznámo kam a nechat ho jeho smutnému osudu. Když už se to zvíře rozhodlo ubytovat právě tady, na pozemku pana Nováka, a pochutnat si na zbytcích od oběda, které pan Novák nedokázal svým umělým chrupem požvýkat a které nedopatřením nebo snad pilným přičiněním štěněte vypadly z listím přeplněné popelnice, pomyslel si pan Novák – dobře, dneska tady můžeš zůstat, ale zítra tě odnesu někam do útulku.

Pan Novák se opět uvelebil v pohodlí svého křesla a pustil se do připravené svačiny. Chleba se šunkou měl rád. Ale tentokrát mu svačina nechutnala jako obvykle. Vzpomněl si na hladové a prokřehlé štěně venku. Oblekl si svetr a vydal se ven s úmyslem vybrat obsah své poštovní schránky. Žádnou důležitou poštu nečekal, bylo mu jasné, že ve schránce najde nanejvýš nějaké letáky a inzeráty. Když otevřel dveře, štěně k němu radostně přiskotačilo, začalo se mu plést pod nohama a tahat jej za tkaničky. Pan Novák se usmál a donesl pejskovi kousek své svačiny.

Stále přšelo a pan Novák byl dnes obzvláště otrávený tím, jak ubohé pořady v televizi ten den dávají. Pak si vzpomněl na psíka. Vyšel ven a našel ho krčit se na zemi u dveří. Když štěně zaregistrovalo, že se otevřely dveře, okamžitě přicupitalo a bojácně si sedlo opodál. Neustávající déšť z něj omyl špínu a nyní bylo jasně vidět, že se jedná o docela pěkného hnědobílého bigla. Štěně na pana Nováka upřelo své smutné psí oči a nervózně zavrtělo ocáskem. Tomu už starý pán nezvládl déle odolávat a pustil štěně do předsíně.

Jako všichni důchodci, kteří už ráno nemohou dospát, vyrazil pan Novák pro nákup. Štěně ještě spalo. Tentokrát pan Novák v Albertu zavítal i mezi regály, kde nikdy předtím nechodil. V oddělení s potřebami pro zvířecí mazlíčky našel polici s psími granulemi. Byly zrovna ve slevě. Pan Novák si v hlavě rychle přepočítal výdaje za psí krmení a ostatní nebytnosti a usoudil, že to z důchodu nějak zvládne. Však včera ve zprávách říkali, že důchodcům od příštího měsíce přidají. Koupil pár sáčků granulí, nějakou tu psí konzervu a psí šampon. Když přišel domů, štěně na něj už čekalo a radostně se mu motalo pod nohy. „Tak pojd', ty trhači.“ usmál se pan Novák. „Nejdříve se nasnídáme a pak tě pořádně vykoupu.“

Stalo se to, co by pana Nováka ještě včera ani ve snu nenapadlo. Místo nudění se doma u televize začal chodit se svým čtyřnohým parťákem pravidelně několikrát denně na procházky. A že ho bolí záda a kolena už si ani nevzpomněl. Dcera pana Nováka se také nestačila divit, když se místo nadávání na sousedy začaly jejich rozhovory točit kolem zážitků s pejskem. Z věčně nabručeného pana Nováka se jako zázrakem stal milý a pohodový důchodce. Z hubeného, špinavého a vystrašeného štěněte vyrostl, krásný veselý pejsek, který svého nového páníčka bezmezně miloval a nehnul se od něj ani na krok. Jen těžko říct, kdo koho vlastně zachránil.